

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број 118-0-Кжк-08-000 010
Бањалука, 22.10.2008. године**

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгомира Миљевића као предсједника вијећа, Горане Микеш и Реџиба Бегића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р. В. због кривичног дјела убиства из члана 36. став 2. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, након одржаног усменог и јавног претреса коме су присуствовали Републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, адвокат М. Р. – В. из Ф., донио је 22.10.2008. године и истога дана јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени Р. В., син В. и Ј. Ч., рођен... у Ј., општина Ф., настањен у селу Ђ. – Ф., писмен са завршеном основном школом, радник без запослења, удовац, отац једног пунољетног дјетета, Србин, држављанин БиХ и РС, слабог имовног стања, осуђиван пресудом Основног суда у Србињу (сада: Фоча) број К-47/95 од 22.8.1995. године због кривичног дјела убиства у покушају из члана 36. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, казну издржао, није био у притвору, не води се поступак због другог кривичног дјела, сада на слободи

КРИВ ЈЕ

Што је:

Дана 25.7.1992. године око 07,00 часова, у мјесту С., општина П., у радничком насељу Р., смјештајног објекта барака некадашње РО П. из З. – Б., гдје је био смјештен као уполсени чувар П., заједно са радним колегама М. Ј. и Р. Л., а након што се М. Ј. претходно обратио Р. Л. у кругу објекта, тражећи В., а ради физичког сукоба који је имао са њим у току претходне вечери 24.7.1997. године, говорећи при томе да ће да убије В., са аутоматском пушком у рукама упутио се ка гарсоњери гдје је В. био смјештен, те је В. стојећи пред улазним вратима гарсоњере у моменту када је оштећени Ј. био окренут леђима према њему, са удаљености од око десетак метара, из службене полуаутоматске пушке, фабричког броја... испалио осам појединачних хитаца у правцу леђа и врата оштећеног Ј., којом приликом је овај задобио смртоносне повреде и то: прострелну рану врата и главе са улазним отвором на задњој страни врата и у потиљачном дијелу главе, излазном раном у предјелу усне дупље, најмање пет

стрелних рана трупа и то најмање два прострела чији су улазни отвори у предјелу леђа, а излазни у предјелу предње стране трупа, тако да су дуж канала ових стрелних рана повријеђени органи трупа и велики крвни судови (срце, плућа и јетра), затим стрелну рану лијеве наткољенице са преломом бутне кости и стрелну рану лијеве подлактице, усљед којих повреда је дошло до разарања виталних органа и искрварења, а због којих је М. Ј. преминуо на лицу мјеста, а Р. В. побјегао у непознатом правцу

Дакле, другог лишио живота

Чиме је починио кривично дјело убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, па га суд за почињено дјело

О С У Ђ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 6 (ШЕСТ) ГОДИНА

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку, оптужени се ослобађа дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Образложење

Окружно тужилаштво у Источном Сарајеву, оптужницом КТ-406/06 од 27.12.2007. године оптужило је пред Окружним судом у Источном Сарајеву Р. В. због кривичног дјела убиства из члана 36. став 2. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС – посебни дио).

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-К-07-000 002 од 25.3.2008. године Р. В. је за то дјело на основу члана 290. тачка в) Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), ослобођен од оптужбе.

Против те пресуде жалбу је изјавио Окружни тужилац у Источном Сарајеву, а овај суд је уважавањем те жалбе, рјешењем број 118-0-Кж-08-000 077 од 10.6.2008. године, укинуо ту пресуду и одредио одржавање претреса.

У наставку поступка, на претресу пред овим судом изведени су докази поновним саслушањем свједока Р. Л. и Г. М., а прихваћени су у смислу члана 323. став 2. ЗКП-а докази изведени пред Окружним судом у Источном Сарајеву.

Анализом проведених доказа и оцјеном истих како појединачно, тако и у међусобној повезаности у смислу одредаба члана 287. став 2. и 296. став 7. ЗКП-а, овај суд је утврдио да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде починио кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио, а не кривично дјело убиства из члана 36. став 2. тачка 1. истог Закона, како је те радње квалификовала оптужба.

Закључци ове пресуде да је управо оптужени починио ово дјело, заснивају се прије свега на записнику о увиђају поводом догађаја од 25.7.1992.

године, фотодокументацији лица мјеста, извјештају Станице полиције П., потврди о смрти оштећеног М. Ј., налазу вјештака др. Г. С. и исказу овог вјештака у свједочењу на претресу пред првостепеним судом, те исказима свједока Р. Л., Г. М. те дјелимично и на садржају службене забиљешке од 25.7.1992. године, о обављеном информативном разговору са О. Г.

Тако из записника о увиђају из фотодокументације лица мјеста произилази да је леш оштећеног М. Ј. затечен у положају какав је приказан у записнику и фотодокументацији, а испред бараке у којој је овај био смјештен у насељу Р. На основу затеченог и у записнику о увиђају описаног стања, љекар вјештак др. Г. С. је дао свој писмени налаз и мишљење 12.2.2007. године и у свједочењу пред првостепеним судом исказао да су све повреде код оштећеног Ј. описане у том налазу настале дјеловањем пројектила испалених из ватреног оружја. Укупно је испалено осам пројектила и сви су испалени у леђа оштећеног, повреде описане у налазу вјештака и у изреци ове пресуде довеле су до разарања виталних органа, искрварења и у директној су узрочној вези са смртним исходом. Овом утврђењу одбрана у току поступка пред првостепеним судом није упућивала никакве приговоре.

Оно чему је одбрана током цијелог поступка приговарала је како нема поузданих доказа да је оптужени В. лишио живота оштећеног Ј., а ову своју тезу је градила на тврдњи да није било очевидаца догађаја, да није утврђено на несумњив начин из које пушке је Ј. лишен живота, није проведено вјештачење оружја из којег је пуцано, није вршена обдукција мртвог тијела, па да слиједом тога се не може извести коначан и поуздан закључак да је радње извршења дјела предузео оптужени. Овај суд је међутим, имајући у виду и разлоге побијања првостепене пресуде изнесене у жалби Окружног тужиоца, против те пресуде, садржај материјалних доказа, садржај исказа свједока Р. Л. који је дао у поступку пред првостепеним судом, а и на претресу пред овим судом, те садржај службене забиљешке о информативном разговору који је са О. Г. обавио 25.7.1992. године криминалистички техничар Г. М. који је такође свједочио на главном претресу пред Окружним судом у Источном Сарајеву и на претресу пред овим судом, цијенио ове исказе, нарочито исказ свједока Р. Л. који је у свједочењу пред Окружним тужиоцем а потом и на главном претресу пред првостепеним судом, између осталог у свом свједочењу изнио тврдњу да је након што је видио да је оштећени Ј. са пушком у руци кренуо према бараци у којој је спавао оптужени, те је том приликом питао “гдје је она вашка” мислећи на оптуженог В., а након што је чуо пуцње, упутио се према бараци гдје је затекао мртво тијело М. Ј., а потом упитао оптуженог “ко је убио Ј.” а овај му одговара “Ја”. Ове тврдње свједок Ј. је изнио у директном испитивању од стране Окружног тужиоца у Источном Сарајеву. Међутим, на истом главном претресу у току унакрсног испитивања од стране браниоца оптуженог, свједок је одступио од првобитне тврдње, рекавши да је он само мислио да је оптужени убио Ј. Оцјеном исказа овог свједока, уз утврђење које такође произилази из истог исказа да на мјесту догађаја није било никог другог осим оптуженог и оштећеног Ј., да је свједок Ј. дошао на мјесто догађаја убрзо (према његовој тврдњи најкасније 10 минута након што је чуо пуцње), да је између оптуженог В. и оштећеног Ј. на дан прије догађаја дошло до сукоба, што произилази и из службеног извјештаја Станице полиције П., овај суд закључује да је тачна тврдња свједока Ј. да му је оптужени на питање “ко је убио Ј.”, одговорио “Ја”.

Што се тиче преосталог дијела исказа свједока Л., када при унакрсном испитивању покушава обезвредити претходну тврдњу, како је само мислио да је оптужени убио Ј., овај свједок, по оцјени овога суда настоји да овом накнадном тврдњом олакша процесни положај оптуженог у овом поступку. Стога се дијелу његовог исказа при унакрсном испитивању не може поклонити вјера.

Што се тиче садржаја службене забиљешке о информативној изјави коју је од О. Г. узео криминалистички техничар свједок Г. М., иако О. Г. није могла бити саслушана у поступку пред првостепеним судом, јер је њено пребивалиште било непознато, а ни на претресу пред овим судом, јер са адресе на коју јој је позив упућен суду није враћен никакав извјештај, ипак се може несумњиво закључити да је она, па макар и дјелимично видјела догађај јер је у својој изјави казала да је након што је чула пуцње, погледала кроз прозор и видјела оптуженог да пуца у одређеном правцу, али да није могла видјети у кога пуца. Ова изјава О. Г. није доказ на коме се искључиво или у претежном дијелу може заснивати несумњив закључак о томе да је управо оптужени лишио живота оштећеног Ј., али и ова изјава у вези са исказом свједока М. који је потврдио у поступку пред првостепеним, а и на претресу пред овим судом да је изјава сачињена у свему према казивању О. Г., упућује на несумњив закључак, а нарочито када се доведе у везу са оним дијелом исказа свједока Л. да му је оптужени на питање “ко је убио Ј.” рекао “Ја”, да је О. Г. видјела када је оптужени пуцао.

У ситуацији каква је ова, када нема непосредних очевидаца догађаја, овај суд оцјењује да се на основу материјалних доказа (записника о увиђају, фотодокументације из које се виде улазне и излазне ране на тијелу оштећеног, извјештаја о сукобу између оптуженог и оштећеног на дан прије догађаја, налаза вјештака љекара др. Г. С., исказа свједока Р. Л., исказа свједока Г. М., те службене забиљешке о информативном разговору са О. Г.), може извести несумњив закључак да је оптужени В. лишио живота оштећеног Ј. у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде. Другачији закључак, оцјеном проведених доказа у поступку пред првостепеним судом и поновљених доказа пред овим судом, није могуће извести.

Иако је одбрана у уводној и завршној ријечи пред првостепеним судом, а и у завршној ријечи пред овим судом указивала на бројне пропусте органа увиђаја, почев од тога да није извршена обдукција мртвог тијела, да није вјештачена одузета пушка, да нису одузете обје пушке, иако се из фотодокументације лица мјеста догађаја види да се на том мјесту налазе двије пушке, овај суд налази да сви ти приговори нису таквог карактера, да би довели у питање исправност закључка да је оптужени извршилац дјела. Тачно је да обдукција није извршена, свједок М. је у свом исказу објаснио разлоге због којих она није извршена (није се могао обезбједити обдуцент), а што се тиче приговора одбране да нису одузете обје пушке а поготово да се није приступило вјештачењу ради утврђивања чињенице да ли је испалење извршено, односно из које пушке је пуцано, овај суд наглашава да је једна од двије пушке које су заиста биле на лицу мјеста у вријеме вршења увиђаја несумњиво припадала оштећеном Ј., јер је ту чињеницу у свом исказу потврдио свједок Р. Л. Чак и да су обје пушке одузете и да су биле предмет вјештачења, та радња сама за себе не би обезбједила доказ о томе ко је из пушке пуцао, јер од оптуженог није ни

могла бити узета парафинска рукавица будући да је он одмах напустио лице мјеста и побјегао у шуму, што је такође у свом исказу потврдио свједок Р. Ј.

Због свега тога приговори одбране истицани у наведеном смислу не могу довести у сумњу чињенична утврђења из изреке ове пресуде, јер та утврђења произилазе из садржаја доказа који су изнесени у разлозима ове пресуде и дате оцјене тих доказа.

Оптужба је радње оптуженог описане у изреци ове пресуде правно квалификовала као кривично дјело из члана 36. став 2. тачка 1. КЗ РС – посебни дио – убиство на подмукао начин.

Овај суд налази да те радње треба правно квалификовати као кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио и то из слиједећих разлога:

Као убиство на подмукао начин према објективно-субјективном схватању, дефинише се оно убиство које је извршено потајно, из засједе са употребом преваре да би се до жртве дошло и употребу таквог средства које отежава или онемогућава откривање дјела, те да нападнуто лице није у могућности да примјети радње или да осујети средство којима се жели извршити кривично дјело. У конкретном случају између оптуженог и оштећеног је дошло до сукоба на дан прије догађаја у ком је оштећени лишен живота. Непосредно прије него је лишен живота, оштећени је пошао са пушком (потврђује то свједок Ј.), тражио је оптуженог и рекао да иде да га убије. Свједок Ј. је исказао и то да му је оптужени рекао да је оштећени Ј. њему лупао на врата гарсоњере у којој је спавао. Тек након тога оптужени испљује хице у правцу оштећеног и наноси му смртоносне повреде. Из овог утврђења произилази да је оштећени реално могао претпоставити одговарајућу реакцију оптуженог на његово понашање непосредно прије испљивања смртоносних хитаца, а и због њиховог међусобног сукоба претходног дана. Не ради се дакле ни о каквом потајном нити преварном поступању оптуженог према оштећеном, нити поступању, које је оштећени реално није могао очекивати.

Из наведених разлога суд је радње описане у изреци ове пресуде правилно квалификовао као кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио.

Не налазећи околности које би искључивале кривичну одговорност оптуженог суд га је за почињено дјело огласио кривим.

При одмјеравању казне суд је као олакшавајућу околност на страни оптуженог утврдио протек времена од извршења дјела (више од 16 година), а оптужба није понудила доказе из којих би се могло закључити да је протеком времена својим понашањем искључиво допринео оптуженом, суд је цијенио и тешко имовно стање и породичне прилике оптуженог, допринос оптуженог због сукоба претходног дана, а и понашање оштећеног непосредно прије него је лишен живота. Као отежавајућу околност суд је оптуженом узео ранију осуђиваност за истоврсно кривично дјело.

Цјенећи све те околности полазећи од сврхе кажњавања, оптуженом је изречена казна затвора у трајању од 6 (шест) година (најмања мјера прописане казне за ово дјело је затвор 5 година). Суд оцјењује да је мјера изречене казне у свему примјерана тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, те да се овом казном на оптуженог може довољно поправно дјеловати да у будуће не чини оваква а нити слична кривична дјела.

Оптужени је слабог имовног стања, није запослен а нема ни имовине која се може уновчити, па би плаћања трошкова кривичног поступка довело у питање његово издржавање и издржавање његове породице, због чега га је суд на основу члана 99. став 4. ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Имовинско-правни захтјев до завршетка претреса пред овим судом није испостављен, па у том првцу суд није ни одлучивао.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић